

Posudek diplomové práce Michaely Moravcové

Michaela Moravcová je fascinovaná formou a strukturou objektů vznikajících na „domácích“ 3D tiskárnách, jež sama vlastní. Těží ze své zkušenosti a předchozí práce, kdy tiskla mnoho modelů roztavenou plastovou strunou, která po vrstevnicích vytváří objem tělesa.

Zaujaly ji především dva momenty. Tím prvním je, že objem vzniká vrstvením ploch. Stroj nanáší 2D plány na sebe a tím vzniká objekt. Dalo by se mluvit o inverzní tomografii. Zdánlivě banální geometrie jí fascinuje tím, že vidí do útrob tělesa při jeho zrodu. A zde jsme u druhého momentu. Objekt není prázdný. Aby se nezhroutil, musí být vyplněn zpevňující strukturou, kterou navrhne a vytvoří stroj, respektive software s ním spojený.

V magisterském studiu hledala modely reálných objektů jedna ku jedné. Průběh jejich tisku záměrně zastavovala a nechávala ony předměty nedokončené. Tímto jednoduchým gestem změnila význam tělesa a získala abstraktní novotvar. Jako bychom dokonalou strunou rozřízli figurální sochu a pracovali s řezem jako novým obrazem. Zde je však rozdíl ve vnitřní struktuře. Tištěné objekty mají jakési podpůrné lešení. Tvůrce si může vybrat z nabídky, jakou strukturou vyplnit objem. V řezu ho pak vidíme, jako pravidelný grid rámovaný obvodem řezu objektu. Tento „tomografický“ obraz se stává pro diplomantku výsledným. Vzniká v dialogu se strojem.

Problém nastává ve zvoleném objektu, se kterým autorka takto pracuje. Má je nalézt již vymodelované na internetu nebo vymodelovat nějakou osobní věc, která leží třeba na jejím stole a váže se k ní nějaký příběh? Nebo to má být geometrické těleso? Diplomantka tímto hledáním strávila dlouhou dobu. Avšak já se domnívám, že pro finální instalaci nezvolila zrovna nejlepší formu. Vytvořila autorské geometrické plastiky, které se svou estetikou vztahují k vnitřní struktuře vytvořené strojem. Kde je však původní fascinace popsána výše? Není takovýto přístup již vyhověním stroji? Nejedná se nyní jen o „šperk“. Domnívám se, že zde chybí jistá umělecká lehkost či hravost.

Autorka sice správně zvolila k tomuto přístupu formu instalace vztahující se k podložce 3D tiskárny a tím umocnila význam automatu, ale pakliže v tom není jasný důvod či příběh, jedná se jen o aranžmá pro formu. Během příprav diplomové práce jsme se studentkou diskutovali různé formy instalací, jak s tímto pracují současní autoři. Bohužel jsem se se studentkou seznámil až nyní při diplomové práci, a tak jsem ji nemohl doporučit dříve, aby navštívila kolegy z jiných výtvarných škol, kteří s 3D tiskem pracují. Mohla se tak jimi inspirovat.

Textová část diplomové práce se nevěnuje tolik této problematice z pohledu umění, ale více se zdůrazňuje jen problematika samotného 3D tisku. Text je jinak celkem jednoduše napsaný.

Navrhuji klasifikovat **dobře**.

MGA. RICHARD LUSKOT